

עפ"ת 51749/12-14 - ישראל אהרן ריבלין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 51749-12-14 ריבלין נ' מדינת ישראל

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן
המערער ישראל אהרן ריבלין
נגד
המשיבה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד עינת יריב

פסק דין

1. לפניי ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כבוד השופט נאיל מהנא), שניתן ביום 9.12.14, בתת"ע 6093-04-14, בגדרו הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירה של שימוש בטלפון נייד בעת שהרכב בתנועה, שלא באמצעות דיבורית, עבירה לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן - תקנות התעבורה). על המערער הוטל לשלם קנס בסך 2,000 ₪.

רקע

2. ביום 30.10.13, בסמוך לשעה 19:37, נהג המערער בג'יפ מסוג "קרייזלר", מ.ר. 9818271, ברחוב שמואל הנביא, לכיוון רחוב בר אילן. באותו זמן, ישבו השוטרים רס"ל ליטל כהן ורס"ר שירן אעליאן, בניידת ברחוב גמול, לצורכי תצפית על רכבים שנסעו ברחוב שמואל הנביא. כאמור בהודעת תשלום הקנס, כשחלף המערער מולה, הבחינה בו השוטרת כהן "דרך חלון קדמי שלי ודרך חלון קדמי ימני שלו", כשהוא אוחז בידו הימנית "בטלפון כהה", שתצוגת המסך שלו דלוקה. השוטרת כהן החלה בנסיעה אחר המערער, ובמהלכה, הבחינה "בראשו מוטת כלפי מטה", כשהוא עדיין אוחז בפלאפון בידו הימנית. בהמשך הנסיעה, הבחינה במערער "מקרב את הפלאפון לכיוון אוזנו הימנית" ואז כרזה לו לעצור בצד הדרך. השוטרת השנייה אשר נכחה בניידת, לא הבחינה בביצוע העבירה ולבקשת המערער, כתבה על פתק: "ישבתי בניידת אך לא ראיתי כלום".

המערער, מצדו, כפר בטענה שעשה שימוש בטלפון הנייד בזמן הנהיגה וביקש להישפט. טענתו היתה, כי "הסתכלתי רק בג'י. פי. אס". כראיה, הציג פלט שיחות של הטלפון הנייד שלו, לפיו, אכן לא בוצעה שיחה בזמן האירוע אלא, רק גלישה סלולרית.

פסק דינו של בית משפט קמא

3. בהכרעת דינו מיום 9.12.14, קבע בית משפט קמא, כי השאלה העומדת להכרעה הינה, האם אחז הנאשם או עשה שימוש בטלפון הנייד במהלך הנהיגה, אם לאו. בעניין זה, קיבל את גרסתה של השוטרת כהן, בציינו, כי לא רק שגרסתה לא נסתרה, אלא, שדבריו של המערער עצמו, כי רק הסתכל בתוכנת הניווט, מאששים את גרסתה של השוטרת, כי המערער אחז בידו הימנית בטלפון הנייד, גם אם רק כדי לצפות בהוראות הניווט. בנוסף, קיבל בית משפט קמא את גרסתה של השוטרת כהן, כי היא עמדה בנקודת תצפית עם שדה ראייה פתוח ודחה את טענתו של המערער, כי השוטרת כהן לא יכלה להבחין בביצוע העבירה בשל הימצאותה של גדר בסמוך למקום בו חנתה הניידת, אשר חסמה את שדה ראייתה. בדומה, דחה בית משפט את טענת המערער, כי בשל מבנה הרכב שלו (מסוג ג'יפ גבוה, שחלונותיו כהים) לא יכלה השוטרת כהן להבחין בביצוע העבירה, והוסיף, כי התרשם שמדובר בשוטרת מקצועית, אשר מבטה היה ממוקד לגילוי ביצוע של עבירות, בציינו גם, כי מהימנותה אינה מוטלת בספק. בהתייחסו לכך, שהשוטרת הנוספת שנכחה באירוע לא הבחינה בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא, כי אכן, העובדה שבמהלך כל הנסיעה אחר רכב המערער לא הסבה השוטרת כהן את תשומת ליבה של השוטרת אעליאן לביצוע העבירה, הינה **"מעוררת פליאה"**, ואולם, עדיין, אין בכך כדי לעורר ספק שמא העבירה כלל לא בוצעה ע"י המערער. בעניין זה, הוסיף בית משפט קמא, כי אפשר, שהשוטרת אעליאן היתה עסוקה בעניינים אחרים באותו זמן.

עיקרי טענות הצדדים בערעור

4. בערעורו כנגד הרשעתו, העלה המערער שורה של טענות. תחילה, הפנה לכך, שעדי המשיבה לא התייצבו לדין ההוכחות שנקבע בפני בית משפט קמא ליום 3.9.14, וטען, כי שגה בית המשפט בכך שלא זיכה את המערער כבר במועד זה ובמקום זאת דחה את ישיבת ההוכחות מהנימוק שמדובר כנראה בטעות אנוש. לטענת המערער, בהחלטתו של בית המשפט לדחות את מועד ההוכחות, יש משום **"אפליה מובנית"**, שכן כאשר עדי הפרקליטות לא מתייצבים "עוברים לסדר היום" ואילו כאשר נאשם לא מתייצב, מרשיעים אותו בהיעדרו (בע' 1 ש' 10-13 וש' 20-21 לפרוטוקול).

לגופה של הרשעתו, טען, כי משהוכיח, שבזמן הנהיגה **"לא נערכו שיחות טלפון"**, אלא רק גלישה באינטרנט לצורך ניווט, היה על בית המשפט לזכותו (בסעיף 6 להודעת הערעור). זאת בשים לב לתקנה 28א(ב) לתקנות התעבורה, המתירה שימוש בתוכנת ניווט בזמן הנהיגה. בהמשך לכך, טען המערער, כי העובדה, שהוא לא שוחח בטלפון בזמן הנהיגה, מובילה גם למסקנה, כי שגה בית משפט קמא בכך שקיבל את גרסת השוטרת כהן, לפיה ראתה את המערער מחזיק את הטלפון הנייד בידו וליד אוזנו: **"הפלט מראה גלישה באינטרנט, מה המכשיר עושה ליד האוזן שלי?"** (בע' 3 ש' 29 לפרוטוקול).

כן הלין המערער על כך, שבית משפט קמא הרשיעו על סמך עדותה היחידה של השוטרת כהן, למרות ששתי השוטרות (כך להשקפתו) **"סתרו אחת את השנייה"** ולמרות שבית המשפט לא קיבל הסבר **"להתנהגות המוזרה"** (בסעיף 8 להודעת הערעור), אשר התבטאה בכך, שבמהלך הנסיעה אחר המערער, לא הבחינה השוטרת אעליאן בעבירות שמבצע המערער, אף שדובר לכאורה במספר עבירות, אשר בוצעו על פני נסיעה ממושכת של מאות מטרים: **"לא יכול להיות ששתי שוטרות באותו מצב בדיוק, לאורך זמן רב, באופן יחסי, מסתכלות לאותו מקום, פחות או יותר, אחת רואה והשנייה לא רואה"**. יתר על כן, תמה כיצד לא הסבה השוטרת כהן את תשומת ליבה של השוטרת אעליאן לעבירות שמבצע המערער (בע' 2 ש' 2-3 וש' 14-15 לפרוטוקול). מעבר לכך, טען, כי לא ייתכן, שהשוטרת כהן ראתה

שמדובר במכשיר טלפון כזה וכי הטה את ראשו מטה, זאת בהינתן, שהאירוע התרחש בחורף, בשעת חושך, ובשים לב לכך, שמדובר בג'יפ גבוה עם חלונות כהים. כך גם דבריה של השוטרת כהן, כי ראתה את הצג של הפלאפון מואר, אינם מתיישבים עם דבריה, כי הפלאפון היה צמוד לאוזנו. לבסוף, טען המערער, כי קביעתו של בית משפט קמא לפיה היה לשוטרת כהן שדה ראייה, אינה מתיישבת עם תנאי המקום, כפי שנראים בתמונות שהציג בפני בית המשפט.

בהינתן כל האמור, טען המערער, כי היה על בית משפט קמא לזכותו, ולו מחמת הספק.

5. מנגד, טענה המשיבה, כי על פי תקנה 28 לתקנות התעבורה לא נדרש להוכיח שהמערער שוחח בטלפון, אלא, כי שתי הידיים שלו לא אחזו בהגה בעת הנהיגה: "**לא משנה לצורך ההרשעה האם שוחח או גלש באינטרנט אלא על כך שלא אחז בידים**" (בע' 5 ש' 20-21 לפרוטוקול). בנוסף, טענה, כי פלט השיחות שהציג המערער, לפיו הוא לא שוחח בפלאפון, אינו סותר את גרסתה של השוטרת כהן: ייתכן, שהמערער קירב את מכשיר הג'י.פי.אס. לאוזנו כדי לשמוע את ההנחיות שנשמעות ממנו. בנוסף, ניתן לחייג בטלפון במקביל לגלישה וכאשר אדם מחייג ואין מענה, לא רואים את השיחה בפלט השיחות.

דין

6. לאחר שעיינתי בהכרעת הדין ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה, כי דין הערעור - להידחות, וזאת מהטעמים שיפורטו להלן.

7. כאמור, בפתח טיעוני, העלה המערער את הטענה, כי משהוכיח, שהוא לא שוחח בטלפון בזמן הנהיגה אלא רק הסתכל בתוכנת הניווט, היה על בית משפט קמא לזכותו, זאת בהינתן תקנה 28א(ב) לתקנות התעבורה המתירה הפעלת "**תצוגה המיועדת לבקרה או ניווט של הרכב**", ובשים לב לכך, ש"**כתב האישום מדבר על זה שהטלפון היה ליד האוזן ושוחחתי**" (ההדגשה שלי - א' כ') (בע' 4 ש' 11-12 לפרוטוקול). ברם, אין בידי לקבל טענות אלה. תחילה, יש לשים לב, שהשוטרת כהן כלל לא ציינה, בשום מקום, שהמערער שוחח בטלפון בזמן נסיעה, אלא כל שציינה היה, כי המערער קירב את הטלפון הנייד לאוזנו. מעבר לכך, וכאמור בהודעת תשלום הקנס, המעשה שיוחס למערער אינו שיחה בטלפון הנייד שלא באמצעות דיבורית אלא שימוש בטלפון הנייד שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, שעניינה ב"**חובה להחזיק בהגה או בכידון**":

"(1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s);

(2) בתקנת משנה זו -

'דיבורית' - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי

בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"...

(ההדגשות שלי - א' כ').

8. כלומר, התקנה אינה אוסרת רק על דיבור בטלפון ללא דיבורית בעת נהיגה, אלא קובעת איסור רחב יותר, של כל שימוש בטלפון בעת נסיעה, שלא באמצעות דיבורית: הן שיחה בטלפון והן פעולה אחרת, כגון הפעלת תוכנת ניווט דרך הטלפון או סתם גלישה באינטרנט. מכאן, שהצדק עם בית משפט קמא, כי אין זה משנה, האם המערער שוחח בטלפון או הפעיל את תוכנת הניווט. בשני המצבים הללו, מתקיים התנאי של "שימוש". החשוב הוא בשאלה, האם מתקיים התנאי הנוסף, של שימוש בטלפון "שלא באמצעות דיבורית": האם בזמן שהפעיל את הג'י.פי.אס, אחז המערער בטלפון בידו או שמא היה מונח הטלפון ברכב באופן יציב המונע את נפילתו. ובמילים אחרות: נכון הוא, כי בעת הנהיגה, מותר להפעיל תוכנת ניווט באמצעות הטלפון וכך גם מותר להסתכל בה (כאמור בתקנה 28א(ב)). ואולם, כל אלה מותרים - בתנאי שהטלפון מונח במקום יציב (כאמור בתקנה 28ב(ב)). אחיזה בטלפון בזמן שמופעלת אותה תוכנת ניווט מהטלפון - אינה מותרת. ניתן לראות, כי מטעם זה גם, קבע בית משפט קמא, כי דבריו של המערער **"הסתכלתי רק בג'י. פי. אס"** מאששים את גרסתה של השוטרת כהן, כי **"הנאשם אחז בטלפון הנייד, גם אם רק כדי לצפות בהוראות הניווט"** (ההדגשה במקור) (בפסקה 11 להכרעת הדין). לפיכך, לא מצאתי ממש בטענה, כי שגה בית משפט קמא בכך שלא התייחס בהכרעת דינו לתקנה 28א(ב) לתקנות התעבורה.

9. אשר ליתר טענותיו של המערער כנגד הרשעתו. עיון בהן מעלה, כי הן מופנות רובן ככולן כנגד ממצאי עובדה ובעיקר כנגד קביעות שבמהימנות. בעניין זה, כלל ידוע הוא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בנקל בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, אשר שמעה את העדים והתרשמה מהם במישירן. התערבות בממצאים כאלו, תהיה מוצדקת רק במקרים חריגים, **"וזאת למשל, במקרה בו הערכאה הדיונית לא נתנה דעתה לפרטים מהותיים בחומר הראיות, שיש בהם כדי לשנות את קביעתה, או במקרה שבו הגרסה שנתקבלה על ידי הערכאה הדיונית מופרכת על פניה וחסרת כל היגיון"** (בע"פ 1385/06 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.4.09, בפסקה 32). בענייננו, טען המערער, כי שגה בית משפט קמא בכך שקיבל את גרסתה של השוטרת כהן כמהימנה, שכן להשקפתו, דבריה, כי ראתה את המערער מקרב את הטלפון הנייד לאוזן ימין, אינם יכולים להתיישב עם העובדה, שעל פי פלט השיחות שהציג, הוא לא קיים שיחה בטלפון: **"זה לא סביר ותלוש לגמרי מהמציאות. אני אווז לצורך מה? ... יש לי עין באוזן ימין?"** (בע' 3 ש' 2 לפרוטוקול). בהמשך לכך, הפנה גם לדבריה של השוטרת כהן, כי ראתה את הצג של הטלפון מואר, וטען, כי הם עומדים בסתירה לדבריה, כי הטלפון היה צמוד לאוזנו.

10. אכן, בית משפט קמא אימץ את גרסתה של השוטרת כהן במלואה, מבלי שהתייחס במפורש לתייה העולה, מדוע קירב המערער את הטלפון הנייד לאוזנו, אם הוא לכאורה לא שוחח בו. ואולם, עדיין, לא מצאתי באמור כדי לבסס את התערבותי כבית משפט של ערעור. שכן, **"על הטוען נגד ממצאי הערכאה הדיונית להראות עובדות ממשיות שאינן מאפשרות את קביעת הממצאים שנקבעו ולא די בהעלאת תמיהות באשר לממצאים אלו"** (ההדגשות שלי - א' כ') (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 3.9.09, בפסקה 8). בענייננו, עומדים לפניי דבריה של המשיבה, כי לא מן הנמנע, שהמערער קירב את מכשיר הטלפון לאוזנו כדי לשמוע את הנחיות הג'י.פי.אס וכי

כאשר אדם מחייג ואין מענה, לא רואים את השיחה בפלט השיחות. אוסיף גם אני, כי הנתון לפיו בוצעה גלישה סלולרית אינו שולל בהכרח את האפשרות שהמערער שוחח בטלפון, שכן ניתן להתחבר באמצעות הטלפון לאתרי אינטרנט המספקים שירותי שיחה (דוגמת skype או viber). המשמעות היא, כי אין זה מסוג המקרים בהם הסיקה הערכאה הדיונית מסקנה חסרת כל היגיון, אשר אינה עומדת במבחן השכל הישר. גרסתה של השוטרת כהן, יכולה לדור בכפיפה אחת עם פלט השיחות שהציג המערער, והתמיהה עליה הצביע המערער אינה מגיעה כדי **"סתירה בולטת בין הגרסה העובדתית עליה השתיתה את הכרעת דינה לבין יתר הראיות"** (ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 12.1.83). גם דבריה של השוטרת כהן, כי ראתה את הצג של הטלפון הנייד מואר, אינם עומדים כלל בסתירה לדבריה, כי הטלפון היה צמוד לאוזנו. שכן, דברים אלה נאמרו בקשר לפעם הראשונה בה הבחינה במערער אוחז בטלפון ולא לגבי הסיטואציה בה ראתה אותו מקרב את הטלפון לאוזנו, אשר התרחשה לקראת סוף הנסיעה אחריו.

11. מכל מקום, בית המשפט העליון קבע באופן חוזר ונשנה, כי גם אם נותרו אותן תמיהות **"בלא הסבר"**, עדיין, לא די בהן כדי להתערב בקביעות הערכאה הדיונית בעניין הערכת העדויות וקביעת העובדות, ו**"השאלה היא האם היש' הראייתי מספיק כדי לבסס מסקנה של אחריות הנאשם למעשה הפלילי, והאם התמיהות והחללים הם בעלי משקל כזה המקרקע את מידת הביטחון והוודאות במעורבות הנאשם במעשה המיוחס לו"** (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.1.07, בפסקה 40). במקרה דנן, מסקנתו של בית משפט קמא לפיה אחז המערער בטלפון בידו, לא נסמכה אך על אותה אמירה בודדת של השוטרת כהן, כי ראתה את המערער מקרב את הפלאפון לאוזנו, אלא על מכלול דבריה, כי ראתה את המערער, במספר הזדמנויות, אוחז בטלפון בידו הימנית: **"השוטרת ציינה בפירוט נסיבות המקרה וכך גם העידה בפניי כי הסיבה שבגינה החלה בנסיעה לאחר רכב הנאשם ... הייתה לאחר שנצפה במהלך הנהיגה כשהוא אוחז בידו הימנית בטלפון נייד כהה שתצוגת המסך דלוקה" ... "עוד ובנוסף ציינה השוטרת כי במהלך הנסיעה אחר רכבו של הנאשם הבחינה כי הוא ממשיך לאחוז בטלפון הנייד וראשו היה מוטא כלפי מטה ואף בהמשך הנסיעה הבחינה בו מקרב את הטלפון הנייד לאוזן ימין" ... "השוטרת חזרה על אותה גרסה גם בעדותה בבית המשפט ... השוטרת נחקרה ארוכות על ידי הנאשם על האופן שבו אחז את הטלפון הנייד וגרסתה לא נסתרה. השוטרת העידה בפניי כי היא הבחינה בוודאות בנאשם אוחז בטלפון הנייד בידו" (ההדגשות שלי - א' כ') (בפסקאות 8-10 להכרעת הדין). בית משפט קמא אף הוסיף, כי דבריה של השוטרת משתלבים עם תגובתו הראשונית של הנאשם בעת רישום הדו"ח, כי **"הסתכלתי רק בג'י. פי. אס"**, ויש בהם לאשש את גרסתה, כי **"הנאשם אחז בטלפון הנייד, גם אם רק כדי לצפות בהוראות הניווט"** (ההדגשה במקור) (בפסקה 11 להכרעת הדין).**

12. בהינתן שבית המשפט קמא ביסס את הרשעתו על מכלול אמירותיה של השוטרת כהן וכך גם על אמירתו של המערער עצמו, הרי שאני מוצא, כי פלט השיחות שהציג המערער אינו בעל משקל מכריע עד כדי כך, שהוא שומט את הקרקע מתחת לאמון שבית משפט קמא רחש לגרסתה של השוטרת כהן לגבי עצם האירוע בו אחז המערער בטלפון בידו. וזאת במיוחד כאשר למול דבריה המפורטים והרוויים בפרטים של השוטרת כהן, נותרת התמיהה, מדוע, אם אכן כגרסתו, היה מונח מכשיר הטלפון בהתקן הדיבורית שברכבו מרגע שיצא ממשרדו, לא טען זאת המערער בפני השוטרת בזמן אמת? מדוע במקום זאת הסתפק באמירה: **"הסתכלתי רק בג'י. פי. אס"**? (ההדגשה שלי - א' כ'). שהרי הדבר המתבקש ביותר היה, שהמערער יצביע בפני השוטרת על מכשיר הטלפון כשהוא מצוי בדיבורית ויעמוד על כך, שתכתוב זאת בדו"ח, כפי שדרש מהשוטרת אעליאן לכתוב על דף שהיא לא הבחינה בביצוע העבירה. לא למותר לציין, כי לא הועלתה טענה, כי דברי המערער לא נרשמו במלואם ועיון במזכר שכתבה השוטרת אעליאן, אינו מחמיא למערער.

בנסיבות אלה, לא מצאתי, כי המקרה דנן נמנה על אותם מקרים נדירים וחריגים בהם ממצאיו ומסקנותיו של בימ"ש קמא אינם יכולים לעמוד בשל טעות ברורה וגלויה שנפלה בהם.

13. זוהי גם מסקנתי באשר לטענות השונות שהעלה המערער, כי גדר חסמה את שדה ראייתה של השוטרת כהן וכי בהינתן מבנה הרכב בו נהג וחלונותיו הכהים, לא ייתכן, כי הבחינה בו אוחז בטלפון, ובכלל זה, הבחינה בצבע הטלפון הנייד ובכך שהטה את ראשו מטה. מעיון בהכרעת הדין עולה, כי בית משפט קמא התייחס לכל הטענות הללו בהרחבה, ולא מצאתי מקום להתערב במסקנותיו בנידון, בהיותן סבירות ומבוססות על התרשמותו החיובית מהשוטרת כהן, לגביה קבע, כי **"מדובר בשוטרת מקצועית שהוצבה במקום לאכיפת עבירות על חוקי התעבורה ומבטתה היא ממוקדת לגילוי ביצוע של עבירות על ידי נהגים"** (בפסקה 15 להכרעת הדין). אוסיף גם אני, כי הגיונם של דברים תומך בגרסתה של השוטרת כהן, כי היא החנתה את הניידת במקום בולט אשר יאפשר לה לבצע את תפקידה ולהבחין ברכבים החולפים ברחוב שמואל הנביא. כן יש לשים לב לדבריה, כי הבחינה במערער בזמן ש"חלף" על פניה, **"דרך חלון קדמי שלי ודרך חלון קדמי ימני שלו"** (ר' בהודעת תשלום הקנס). כלומר, בזמן שהיה לה קו ראייה ישר אליו. נזכיר, כי מדובר בניידת משטרה הגבוהה מרכב רגיל.

14. ואחרון. המערער טען, כי העובדה, שהשוטרת השנייה שנכחה באירוע, השוטרת אעליאן, לא הבחינה בביצוע העבירה וכך גם במהלך כל הנסיעה אחרי המערער לא הסבה השוטרת כהן את תשומת ליבה של השוטרת אעליאן לביצוע העבירה - מטילה ספק בגרסתה של השוטרת כהן ו"זה מקרה קלאסי לזכות" (בע' 5 ש' 11 לפרוטוקול). ואולם, גם כאן, לא מצאתי, כי טענה זו מקימה עילה להתערב בממצאים העובדתיים שקבע בית משפט קמא ובמסקנות שהסיק מהם. שכן, בית משפט קמא נתן דעתו לקושי האמור, וקבע, כי אף שהדבר **"מעורר פליאה"**, עדיין, אין בכך כדי לעורר ספק שמא העבירה כלל לא בוצעה ע"י המערער. בית משפט קמא אף הוסיף, כי אפשר, שהשוטרת אעליאן היתה עסוקה בעניינים אחרים באותו זמן. בנסיבות אלה, בהן לא רק שבית משפט קמא לא התעלם מהקושי העולה מן העובדה, ששוטרת אחת ראתה את המערער מבצע עבירה והשנייה לא הבחינה במתרחש, אלא גם התמודד עם קושי זה וסיפק לו מענה הולם - הרי שאין מקום להתערב בקביעתו בדבר מהימנותה של השוטרת כהן. בהקשר זה, גם אין להתעלם מכך, שהמערער עצמו העלה את האפשרות, שדעתה של השוטרת אעליאן היתה מוסחת ולכן לא הבחינה בנעשה. כך, במסגרת חקירתו את השוטרת כהן מדוע היא לא אמרה דבר לשוטרת אעליאן, שאל: **"אולי היא היתה עסוקה ... אולי היתה בשיחה עם חבר שלה"** (והשוטרת כהן השיבה, כי אינה זוכרת, ר' בע' 10 ש' 9-12 לפרוטוקול מיום 11.11.14). כלומר, לשיטתו שלו, העובדה שהשוטרת אעליאן לא הבחינה במתרחש, אינה סותרת את גרסתה של השוטרת כהן באופן שאינו ניתן ליישוב (וראו גם תשובתה של השוטרת אעליאן כאשר נשאלה האם שוחחה בטלפון בזמן האירוע, אז השיבה: **"יכול להיות. לא זוכרת"**, בע' 12 ש' 3 לפרוטוקול מיום 11.11.14).

15. אוסיף, כי לא מצאתי ממש בטענות השונות שהעלה המערער בנוגע להחלטתו של בית משפט קמא לדחות את ישיבת ההוכחות בשל אי התייצבות עדי המשיבה, ומסכים אני עם המשיבה, כי בית משפט קמא כלל לא "עבר לסדר היום" בעניין זה, ולראיה, העובדה שחייב את המשיבה בהוצאות בסך 500 ₪.

16. אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

אם טרם שילם המערער את הקנס בסך 2,000 ₪ שהוטל עליו, ייעשה כן עד יום 17.2.15.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.